

noget stort Arbejde at omskrive dem, naar man først faae Lister fra Ragsforstanderne, hos hvem de Besarne kunne forlange Omstrivning, naar de henvende sig til dem derom inden en vis Frist efter deres Hjemkomst. Det er Noget, som jeg heller ikke antager, at den høitærede Minister vil have Noget imod at gaae ind paa. I § 34 er der ogsaa givet de Besarne, som jeg antydede før, nogen Begunstigelse fra det tidligere Bestaaende, men ikke i og for sig. Det er en Oprettelse af Noget, der hidtil har været forsømt, thi efter hvad jeg har hørt, endogsaa fra paalidelig Kilde, er det en ligefrem Forglemmelse, at de Besarne ikke ved den forrige Børnepligtslov fik Ret til at fordrø Udsættelse med at indkaldes, i Lighed med de Landværnepligtige. Her giver nu Ministeren, sjøndt noget mere karrigt, i Henhold til Udvalgets Indstilling ifjor, Ret til at forlange Udsættelse i eet Aar, indtil den Besarne har naaet en vis Alder; men denne Ret lider et slemt Skaar ved § 36, idet den ikke skal gjælde ved overordentlige Indkaldelser af Besarne, ogsaa naar de finde Sted „af andre Grunde“; saa faae de ikke engang Udsættelse det ene Aar, som man har tillagt dem. I den Henseende troer jeg nok, at der maa indrømmes dem lidt Mere. At det kan tillades dem, som gives Underholdningspenge, at gaae i udenrigs Fart, er efter de Betingelser, der ere søiede til, en meget ringe Indrømmelse, thi naar de ikke kunne angive lovligt Forsald for ikke at være antomne i rette Tid, skulle de straffes som ulovligt udeblevne; men naar en Mand f. Ex. er kommen til England for silde paa Grund af Vind og Veir, skal han da for sin egen Pung reise pr. Post hertil for at kunne give Møde i rette Tid, eller vil man troe, at nogen Skibsfører vil give Pant for, at han vil være tilstede? Nei, det behøver han ikke, der er desværre Nok, eller ogsaa vil han altid hellere give en Anden en høiere Hyre, og den Vedkommende faaer ingen Hyre. Ogsaa dette kunde maastee trænge til nogen Rettelse. § 40 fortjener jo en særegen Opmærksomhed, da det er en ganske ny Bestemmelse. Jeg skal tilstaae, at jeg forstaaer ikke den Sætning, at han „under sædvanlige Forhold for sin Uddannelses Skyld er holdt og ufrivillig kunde have været holdt

til Tjeneste“. Det er et gammelt Ord, men jeg forstaaer det virkelig ikke: „ufrivillig kunde have været holdt til Tjeneste“. Den Mand, som gaaer hjem efter 6 Maaneders Forløb, kunde jo ufrivillig have været holdt til Tjeneste; skal han saa ogsaa affortes i sin Børnepligtstid? Dermed vilde jo hele Principet i Paragraphen være fuldkastet. Jeg kunde ønske, at der blev tilføjet, at det var ikke for flere Aar i alt Fald end dem, der laae ud over Ens fyldte 30te Aar. Efter Bestemmelsen kan en Mand, naar han er 28 Aar, faae sit Afstedspas; gaaer han ind i Tjenesten, naar han er 18 Aar, og tjener i 2 Aar for sin Uddannelses Skyld, kan han faae sit Afstedspas, naar han er 28 Aar. Jeg troer ikke, det er aldeles rigtigt. Sammenligne vi nu Bestemmelsen for disse Folk, der omtales i § 40, det vil sige „enhver i Forstærkningen overført Børnepligtig“, altsaa ikke de Besarne, med Bestemmelsen i § 43, saa vilde de Herrer see, at her stilles to Classer af Børnepligtige meget uheldigt ligeoverfor hinanden. Den Børnepligtige, som kan overføres i Forstærkningen, altsaa udskrives ved Sessjonen til Land- eller Søværnet, kan efter disse Bestemmelser faae sit Afstedspas, naar han er 28 Aar, og gaaer han over i Forstærkningen, vil han i Reglen kun blive brugt i de første Aar af Forstærkningstiden og i den hjemlige Kreds. Men hvad siges der nu om de Besarne? For dem gjælde ikke disse Regler, de overføres ikke i Forstærkningen; hvormange Togter en Befaren end har gjort, vil han vedblivende staae i Nullen til sit 38te Aar, og indtræffer der Krig, er det en Selvsølge, at han vil blive indkaldt. Det er en Bestemmelse, som vil bringe en Ulighed tilstede, og den vil komme saameget mere tilstede, som der jo i Krigen vil vise sig Trang til alle de Besarne, man kan faae fat paa. Da der saaledes er en Ulighed tilstede i Krigstid, er det en Nødvendighed, at man maa værne om, at de i alt Fald i Fredstid blive stillede under lige Forhold. — Med Hensyn til § 51 forekommer der mig at være en lidt for brat Afstillelse mellem dem, der vende hjem fra Udlandet, idet de, der ikke have naaet deres 32te Aar, skulle have en Tjenestetid af 16 Aar, medens de, der ere lidt